

Det blev mere Leg end Dans. Man stillede sig op i to store Rundkrese, Karlene inderst, Pigerne yderst, med Ansigterne vendte mod hinanden. Under stadig Sang bevægede Parrene sig hele Tiden paa samme Plet, mens de snart klappede i Hænderne, snart stampede med Foden, snart gjorde andre Fagter, afpassede efter Sangens Ord.

Og Ræven rask over Isen foer,
og Ræven rask over Isen foer, —
saa faar vi Lov, saa faar vi Lov
at synge Kongernes Vise.
Her ser vi Kongerne, som de gaar,
og som de sidder, og som de staar,
og som de drejer sig i Dansen.

Ved de sidste Ord tog Karl og Pige fat i hinanden og snurrede rundt. Derpaa blev det samme Vers gentaget blot med den Forandring, at det denne Gang blev til „Dronningernes Vise“, ligesom det var en Dronnings Væsen, der søgtes efterlignet under Dansen; hvorefter Turen paa samme Maade kom til Herremanden, Præsten, Prokuratoren, Bonden, Smeden, Snedkeren og andre Haandværkere.

Der var især blandt Karlene ikke saa faa, der havde Evne til ganske vittigt at efterabe de forskellige Bestillingers særegne Lader. Navnlig vakte det stormende Munterhed blandt Tilskuerne oppe paa Skrænterne, da man tilsidst naaede „Skrædderens Vise“, og alle Karlene satte sig ned i Sandet med korslagte Ben og gav sig til at sy med lange Sting i Luften.

Emanuel sad med den ene Haand under Kinden og saae ned over denne Scene med et bevæget, halvt fraværende Smil. Ungdommens glade Toner førte hans Tanker ud over Vandet . . . og længere bort.

Han kom til at tænke paa sit Barndomshjem, paa sin egen glædeløse Ungdom, paa alt, hvad han i sin Ensomhed havde digtet og drømt. Og hans Øjne duggedes af Taknemlighedens Taarer. Han følte det nu — her sad han midt i sin virkeliggjorte Drøm. Dette var den barneglade Livsensfest, han dunkelt havde anet. Her var det forjættede Land, hvis Mælk og Honning han havde smægtet efter!